

ஐஐஐஐஐஐஐ வண்டில் நிறைந்து விட்டாலும் இன்னும் ஒரு சில பொருட்கள் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. தான் வாங்க வந்ததை.., பிள்ளைகள் சொல்லிவிட்டது.., எல்லாம் எடுத்துத் தாச்சு. ஆனால், மனுசி சொல்லி விட்டதைத் தான் இன்னும் எடுக்கவில்லை.

அதை எந்த மலகைக் குள் கொண்டுபோய் வசைச் சிருக்கிறாங்களோ..?

நேரம் பன்னிரண்டு மணி ஆகப்போகிறது. ஒரு மணிக்கு வலகைக்கு வேறே இறங்க வேண்டும். ஆனா, மனுசி சொன்னதை வாங்காமல் போகமுடியாது. வாங்காது விட்டால், வள்ளிக்கிழமை அதோ கதியாகிவிடும்.

இந்த நகரத்திலேயே பெரிய ‘சுப்பர் மார்க்கட்’ இதுதான். எந்த நேரமும் சனக்கூட்டம் அதிகமாக இருக்கும். அவசரத்திற்கு வாங்கிக் கொண்டு போகமுடியாது. அங்கும் இங்கும் கண்களை ஓடவிட்டபடி, வண்டிலை வேகமாக தள்ளிக் கொண்டு அவன் நடந்தான்.

பன்னிரண்டு மணிக்கு பத்து செக்கன்கள் இருக்கிறது. ஒலிபெருக்கியில் ஒரு பெண்ணின் இனிமையான குரல் ஒலித்தது...!

‘...இப்போது சரியாக 12மணி..!’ எல்லோரும் சிலையாக நின்றார்கள்...!

மாற்றத் தையும் ஏற்படுத்தாத, இந்த மௌன அஞ்சலி எதற்காக..?"

‘எல்லாமே ஒரு நாடகம் தான்..’

மக்களை சூரண்பிப் பிழைப்பவர்கள் மக்களை ஏமாற்றவும், தங்களை மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவர்களாக காட்டிக் கொள்ளவும், இந்த ஒரு நிமிடத்தினை பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள்.

இந்த மலேதைத்தேயே அதிகாரவர்க்கமும் இந்த ஒரு நிமிடத்திற்குள் தங்கள் பதோலி ஜனநாயகத்தையே மறந்துக்கொள்கிறார்கள். தங்கள் சூரணடலுக்கமும் சூய இலாபத்திற்கும் அப்பாவி இளம் இராணுவ வீரர்களை ஆசனகாட்டி, தாங்களே அவர்களை பதோலுக்கு அனுப்பிவதைத் து., ஆப்கான் மண்ணிலும், ஈராக் மண்ணிலும் அவர்களை மரணிக்கவைத்து., அவர்களின் மனைவி பிள்ளைகளை அனாதையாக்குகிறது இந்த ஜனநாயகவாதிகள், இந்த ஒரு நிமிடமேளான அஞ்சலிக்குள், தங்களின் கொலைகளை மக்களுக்கு மறத்துவிடுகின்றார்கள்.

‘மக்களை ஏமாற்ற இதுவும் ஓர் சிறந்த வழி’ இதனை எல்லாம் இந்த அப்பாவி மனிதர்களாகக் கூறப்படுகிறபடியைக் கண்டிப்பாக..? சொன்னாலும் இவர்கள் யாரும் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை..!

“இதுபபோல இன்னும் எத்தனை.., ஒரு நிமிடங்கள் வரப்போகின்றதோ..?”

நினைவு வன்னியை நோக்கிச் சிலை, மனசு கனக்கத் தொடங்கியது. காரை வீட்டு வாசலில் நிறுத்திவிட்டு, பொருட்களை இறக்கத் தொடங்கினான்.

‘மனசை ஏதோ ஒரு பாரம் .., தோடர்ந்து அழுத்திக் கொண்டே இருந்தது....!!!’

தேவன்